Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΥ ΚΑΡΛΟ ΝΤΕ ΦΛΑΒΙΙΣ

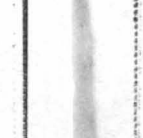

ΤΑ ΦΙΛΙΑ ΤΗΣ ΑΛΛΗΣ

Πρόσωπα :

ΚΛΕΛΙΑ ΝΤΕ ΒΑΛΦΛΕΡΙ — ΕΔΜΟΝΔΟΣ ΜΠΡΙΣΣΑΚ.

(Ἡ δούκισσα Κλέλια ντὲ Βαλφλερί, ὄμορφη πάντα, μὲ μιὰ ἀκατανίκητη γοητεία στὰ γαλανὰ μάτια της, γράφει χλωμὴ καὶ ταραγμένη ἕνα γράμμα, πνίγοντας κάθε τόσο ἕνα λυγμό, ποὺ φουσκώνει τὸ ἀλαβάστρινο στῆθος της :)

«Ἀγαπητή μου φίλη, στὸ γράμμα σας βρῆκα ἕναν μεγάλο πόνο καὶ μιὰ ἀπέραντη πικρία. Ἀγαπᾶτε λοιπὸν τὸν Ἐδμόνδο ; Μὰ γιατὶ δὲν μοῦ φανερώσατε τὸ μυστικό σας ἀπὸ τὴν πρώτη μέρα; Γιατὶ ἀφήσατε νὰ περάσῃ ἕνας ὁλόκληρος χρόνος; Τώρα θέλετε νὰ σᾶς σώσω... Βρήκατε ἕνα γράμμα μιᾶς ἄλλης γυναίκας στὰ χαρτιά του... Καὶ θέλετε νὰ μάθω τ' ὄνομα αὐτῆς τῆς γυναίκας. Θέλετε νὰ κάνω τὸν Ἐδμόνδο νὰ τὴν μισήσῃ καὶ νὰ ξαναγυρίσῃ κοντά σας... Ἔ, ναί!... Θὰ προσπαθήσω. Ὁ Ἐδμόνδος εἶνε φίλος μου. Θυμᾶστε; Τὸν γνωρίσατε στὸ σπίτι μου... Μπορῶ νὰ πῶ ὅτι μοῦ τὸν κλέψατε, γιατὶ ὁ ἀκατανίκητος αὐτὸς Δὸν Ζουὰν μὲ διασκέδαζε νὲ τὴ, εὐθυμία του καὶ τὸ γέλιο του... Ἂς εἶνε ὅμως. Σᾶς συγχωρῶ, ἀφοῦ τὸν ἀγαπᾶτε περισσότερο ἀπὸ τὸν ἑαυτό σας. Ἔχετε θάρρος... Θὰ παίξω σὰν καλὴ ἠθοποιὸς τὸ ρόλο μου...»

(Αὐτὴ τὴ στιγμὴ χτυποῦν στὴν πόρτα. Ἡ δούκισσα Κλέλια σηκώνεται ἀπότομα καὶ πνίγει μιὰ κραυγὴ πόνου. Μπαίνει ὁ Ἐδμόνδος. Προχωρεῖ ἀργά, ἀνήσυχος, μ' ἕνα παράξενο βλέμμα).

ΕΔΜΟΝΔΟΣ.—Τί συμβαίνει ; Τὸ τηλεγράφημά σας μὲ φόβισε.... Τί ἔχετε ;...

(Ἡ Κλέλια, μὲ μιὰ ὑπερανθρώπη προσπάθεια, καταφέρνει νὰ διατηρήσῃ τὴν ψυχραιμία της. Κρύβει τὸ γράμμα ποὺ ἔγραφε κι' ἔπειτα γυρίζει κατάχλομη πρὸς τὸν Ἐδμόνδο).

ΚΛΕΛΙΑ.—Λάβατε λοιπὸν τὸ τηλεγράφημά μου ;

ΕΔΜΟΝΔΟΣ.—Σήμερα τὸ πρωΐ, σὰς ἐφτά... Τί τρέχει ;... Μήπως ὁ ἄνδρας σας ;....

ΚΛΕΛΙΑ.—Ὤ, μὴ φοβᾶστε !...

ΕΔΜΟΝΔΟΣ.—Φοβᾶμαι γιὰ σᾶς ! Μονάχα γιὰ σᾶς !..

ΚΛΕΛΙΑ.—Τὸ πιστεύω. Ἐσεῖς οἱ ἄνδρες φοβᾶστε πάντα μονάχα γιὰ τὴ γυναίκα ποὺ ἔχετε ἐκθέσει...

(Γελάει σκληρά, περήφανα).

ΕΔΜΟΝΔΟΣ.—Μὰ γιατὶ γελᾶτε ;

ΚΛΕΛΙΑ.—Γελάω μαζύ σας....

ΕΔΜΟΝΔΟΣ.—Γιὰ μένα ; Δὲν καταλαβαίνω....

ΚΛΕΛΙΑ.—Ἔ, ναί, γελάω καὶ γιὰ τοὺς δυό...

ΕΔΜΟΝΔΟΣ.—Εἴσαστε πολὺ παράξενη σήμερα. Θὰ ἔλεγε κανεὶς πὼς θέλετε νὰ μὲ προκαλέσετε, νὰ μὲ πειράξετε. Τί συμβαίνει ;...

ΚΛΕΛΙΑ.—Τίποτα... Μονάχα γελαστήκατε ποὺ πιστέψατε ὅτι δὲν ἤξερα.....

ΕΔΜΟΝΔΟΣ.—Ποιό ;

ΚΛΕΛΙΑ.—Τοὺς ἀραβῶνες σας !

ΕΔΜΟΝΔΟΣ (ταραγμένος). — Τὸ ξέρεις !...

ΚΛΕΛΙΑ.—Τὰ ξέρω ὅλα !...

(Μικρὴ σιγή).

ΕΔΜΟΝΔΟΣ.—Ἔ, ναί, εἶνε ἀλήθεια. Μὰ σήμερα ὅλα τελείωσαν πειά. Δὲν ἔχω παρὰ μονάχα ἐσένα, ἐσένα ! Δὲν θὰ μπορέσω ποτὲ ν' ἀγαπήσω μιὰ ἄλλη γυναίκα. Σοῦ ἔχω δώσει τὴν καρδιά μου. Τὸ ξέρεις... Ἐκείνη ἡ ἄλλη μ' ἀγαποῦσε καὶ γιὰ μιὰ στιγμὴ πίστεψα κ' ἐγὼ πὼς τὴν ἀγαποῦσα. Μὰ τώρα βλέπω καθαρὰ πὼς γιὰ μένα δὲν ὑπάρχει, ἐκτὸς ἀπὸ σένα, καμμιὰ ἄλλη γυναίκα στὸν κόσμο... (Τῆς σφίγγει τὰ χέρια μὲ δύναμι, μὲ πάθος. Ἡ Κλέλια χλωμιάζει περισσότερο). Τὸ βλέπεις, τὸ νοιώθεις πόσο σ' ἀγαπῶ. Μὰ κι' ἐσὺ μ' ἀγαπᾶς, γιατὶ τὸ διαβάζω στὰ μάτια σου... (Ἐκείνη ἄξαφνα παγώνει ἀπὸ τὸν τρόμο της καὶ μὲ μιὰ μεγάλη προσπάθεια ξεφεύγει ἀπὸ τὰ χέρια του). Μὰ τί ἔχεις ; Τί ἔχεις ; Γιατὶ εἶσαι τόσο κρύα σήμερα ;...

ΚΛΕΛΙΑ.—Ἀκόμη δὲν μὲ ρώτησες γιατὶ σοῦ ἔστειλα ἐκεῖνο τὸ τηλεγράφημα...

ΕΔΜΟΝΔΟΣ.—Τί θέλεις λοιπὸν νὰ μοῦ πῆς ;

ΚΛΕΛΙΑ.—Χθὲς ἔμαθα ὅτι χάλασες τοὺς ἀραβῶνες σου...

ΕΔΜΟΝΔΟΣ.—Σοῦ τὸ εἶχα κρύψει... Δὲν ἤθελα νὰ σὲ ἀναστατέψω σ' αὐτὴ τὴν ἱστορία...

ΚΛΕΛΙΑ.—Μὰ σοβαρά, νόμιζες ὅτι δὲν τὸ ἤξερα ;

ΕΔΜΟΝΔΟΣ.—Καὶ δὲν εἴπες τίποτε... Κι' ἐξακολούθησες νὰ μ' ἀγαπᾶς ;....

ΚΛΕΛΙΑ.—Κάποιο λάθος ὑπάρχει δωπέρα... Δὲν σᾶς ἀγάπησα, ἀγαπητέ μου... Σᾶς ἔκανα νὰ μ' ἀγαπήσετε ὡς τὴ μέρα ποὺ κατάλαβα ὅτι ἦταν καιρὸς πειὰ νὰ σᾶς τηλεγραφήσω, γιὰ νὰ δώσω ἕνα τέλος σ' αὐτὴ τὴν κωμωδία....

ΕΔΜΟΝΔΟΣ.—Κλέλια, τί λέτε ; Συλλογίζεσθε τί λέτε ;

ΚΛΕΛΙΑ.—Μὰ βέβαια. Δὲν φανταζόμουν ποτὲ ὅτι θὰ χαλούσατε τοὺς ἀραβῶνες σας ! Κι' αὐτὸ δὲν ἦταν διόλου μέσα στὸ προγράμμά μου. Οἱ ἀραβῶνες σας ἦσαν ἡ αἰτία τῆς ἐρωτικῆς μας περιστέτειας. Πῆρα τὴν ἀπόφασι νὰ δεχθῶ τὴν ἀγάπη σας μονάχα ὅταν ἤμουν βέβαιη πὼς ἤσαστε ἐρωτευμένος μὲ μιὰ ἄλλη...

ΕΔΜΟΝΔΟΣ.—Ὤ, σωπᾶτε !...

ΚΛΕΛΙΑ.—Πιστέψατε λοιπὸν στὰ λόγια μου ;... Μπᾶ ! Ἐλᾶτε !... Μὴ μὲ κοιτᾶζετε ἔτσι... Μήπως θέλετε νὰ μὲ σκοτώσετε ;.... Ἀφῆστε πρῶτα νὰ σᾶς μλήσω. Ἔπειτα μπορεῖ νὰ ὐθῆτε ὅτι δὲν ἄξιζει τὸν κόπο νὰ μὲ σκοτώσετε. (Τὰ μάτια της λάμπουν ἀπὸ τὴ θυσία). Ἔ, ναί, τώρα καταλαβαίνω ὅτι κράτησε πολὺ αὐτὴ ἡ κωμωδία. Σᾶς ἔκανα νὰ μ' ἀγαπήσετε πάρα πολύ, φίλε μου, καὶ γι' αὐτὸ....τιμωρήθηκα !...

ΕΔΜΟΝΔΟΣ.—Δὲν σᾶς καταλαβαίνω.

ΚΛΕΛΙΑ.—Βιάσατε πολὺ τὰ γεγονότα... Ἂν δὲν χαλούσατε τοὺς ἀραβῶνες σας, θὰ εἶχα σήμερα τὴ διασκέδασι νὰ κάνω τὴν ἐρωτευμένη μαζύ σας....

ΕΔΜΟΝΔΟΣ.—Νὰ κάνετε τὴν ἐρωτευμένη ; Εἶνε φριχτὸ αὐτὸ ποὺ λέτε !...

ΚΛΕΛΙΑ.—Ναί, μὰ καὶ πάρα πολὺ ἀνθρώπινο ! Ἐμεῖς ἡ γυναῖκες ἔχουμε μιὰ διεστραμμένη ζήλεια. Μᾶς ἀρέσει νὰ μᾶς ἀγαποῦν, μονάχα γιὰ νὰ κλείνωμε τὸν ἔρωτα μιᾶς ἄλλης... Παραμένεψα τὸν ἐρωτά σας γιὰ τὴν ἄλλη... Σᾶς ἔβλεπα ἐρωτευμένο κ' ἔνοιωθα μιὰ παράξ ἡ εὐχαρίστησι ποὺ σᾶς ἔπαιρνα ἀπὸ μιὰ ἄλλη, ποὺ κατέστρεφα τὴν εὐτυχία μιᾶς ἄλλης !...

ΕΔΜΟΝΔΟΣ.—Λὲς ψέμματα ! Τὸ νοιώθω ἀπὸ τὸν ψεύτικο τόνο τῆς φωνῆς σου. Τὰ χείλη σου τρέμουν... Λὲς ψέμματα !...

ΚΛΕΛΙΑ (φυχρή).—Μὰ γιὰ ποιὸ λόγο;

ΕΔΜΟΝΔΟΣ.—Κι' ἐγὼ δὲν ξέρω γιὰ ποιὸ λόγο... Δὲν ἔχεις καμμιὰ αἰτία γιὰ νὰ φερθῆς τόσο σκληρά, νὰ κάνης τόσο κακὸ σὲ μιὰ ἄλλη γυναῖκα...

ΚΛΕΛΙΑ.—Κι' ὅμως μοῦ φταίνε ὅλες ἡ γυναῖκες ! Εἶμαι ἕνα θῆμα !... Εἶμαι νέα, βαθύπλουτη, ὄμορφη, καὶ θὰ μποροῦσα νὰ εἶμαι εὐτυχισμένη... Κι' ὅστοσο, ὁ ἄνδρας μου μὲ ἀπατᾶ... Τοῦ ἀρέσουν περισσότερο ἀπὸ μένα ἡ μικρὲς μπαλλαρίνες... Κι' ἔτσι ἐσεῖς πιστέψατε πὼς μάθατε ὅλα τὰ μυστικὰ τῆς περήφανης ψυχῆς μου !... Πόσο γελαστήκατε ! Μέσα στὴ σωπὴ καὶ τὴ μοναξιά μου δὲν κάνω τίποτε ἄλλο, παρὰ νὰ συλλογίζομαι πῶς θὰ ἐκδικηθῶ καλύτερα τὴ Μοῖρα μου.... Ὤ, - ἡ γυναῖκες μοῦ χρωστᾶνε κάτι, ὅλες !...

ΕΔΜΟΝΔΟΣ.—Κάθε φιλί σας, λοιπόν, ἔκρυβε δηλητήριο καὶ κάθε χάδι σας ἦταν ἕνα ψεγεμασμα, μιὰ ἀπάτη ; Δὲν μ' ἀγαπήσατε ποτέ σας ;

ΚΛΕΛΙΑ.—Μπορεῖ κάποτε νὰ πίστεψα πὼς σᾶς ἀγάπησα... Ὅταν ἤμουν βέβαη ὅτι ἔκλεβα τὰ φιλιὰ μιᾶς ἄλλης. Ἐσεῖς οἱ ἄνδρες δὲν θὰ μπορέσετε ποτὲ νὰ καταλάβετε πόσο γλυκὰ εἶνε γιὰ μᾶς τὶς γυναῖκες τὰ κλεμμένα φιλιά...

ΕΔΜΟΝΔΟΣ (τὴν κυτιάζει μὲ μιὰ πικρὴ ἀπογοήτευσι, μὲ μιὰ ἀπεργαστη ἀηδία. Ἔπειτα, μ' ἕνα ἀνατρίχιασμα, τὴν σπρώχνει μακρυά του, ψιθυρίζοντας) : Εἶσαι μιὰ ἐχιδνα !... Μὰ φαρμακερὴ ἔχιδνα !...

ΚΛΕΛΙΑ (τὸν κυτιάζει μὲ ἀγωνία).—Φεύγεις ;....

ΕΔΜΟΝΔΟΣ (σκληρά, δίχως οἶκτο).—Γιὰ νὰ ξαναγυρίσω στὴν ἀγκαλιὰ τῆς ἀραβωνιαστικιᾶς μου ! Κλέφτρα τῆς ἀγάπης !... (Φεύγει).

ΚΛΕΛΙΑ (κατάχλωμη, μὲ τὰ μάτια γουρλωμένα ἀπὸ τὴ φρίκη, εἶνε ἕτοιμη νὰ λιποθυμήσῃ. Μὰ συνέρχεται καὶ τρέμοντας σύγκορμη, τρέχει πρὸς τὸ παράθυρο. Μὰ δὲν βρίσκει τὸ θάρρος νὰ τὸ ἀνοίξῃ. Καὶ ξεσπάει σ' ἕνα γοερὸ κλάμα, φωνάζοντας) : Ἐδμόνδε !... Ἐδμόνδε !....

(Ἔπειτα συνέρχεται σιγὰ - σιγὰ καὶ μ' ἕνα πικρὸ χαμόγελο κάθεται πάλι μπροστὰ στὸ γραφεῖο της. Κι' ἀποτελειώνει τὸ γράμμα της).

«Ἀγαπητή μου, ἔπαιξα θαυμάσια τὸ ρόλο μου... Δέξου τώρα τὸν ἔρωτά του. Ἔρχεται θριαμβευτικὰ στὴν ἀγκαλιά σου. Ζῆσε εὐτυχισμένη! Ἀγάπησέ τον μ' ὅλη σου τὴν καρδιά. Ζῆσε εὐτυχισμένη μαζύ του, ὅπως θὰ ἦταν εὐτυχισμένη μαζύ του μιὰ γυναῖκα ποὺ τὸν ἀγ...»

(Ἡ τελευταία λέξι τοῦ γράμματος ἔσβησε ἀπὸ ἕνα δάκρυ).

ΚΑΡΛΟ ΝΤΕ ΦΛΑΒΙΙΣ

ΕΔΜΟΝΔΟΣ. — Κλέφτρα !... Κλέφτρα τῆς ἀγάπης !...

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

Η ΠΡΑΓΜΑΤ

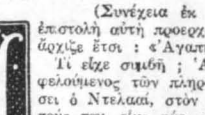

(Συνέχεια ἐκ τοῦ
ἐπιστολὴ αὐτὴ προερχόταν
ἄρχιζε ἔτσι : «Ἀγαπημένε
Τί εἶχε συμβῆ ; Ἀπλοῦ
φελούμενος τῶν πληροφορ
σει ὁ Ντελααί, στὸν ὁποί
πούς του, εἶχε πάει κατευ
νὰ προσφέρῃ τὶς ὑπηρεσίε
τοῦ ἐκπαιδευτηρίου, στὴ θέ
ἔπειτ' ἀπὸ τὴν ἀποχώρησι
ἐπιδείξει τὰ διπλώματά τ
ποιητικά του, κι' ἔτσι ἔγιν
—Τί κρυφήνους !... εἶπε εὔθυμα ὁ Ντελααί, ὅ
στολὴ τοῦ φίλου του.
Καὶ πράγματι, ἡ κρυφήνοια ἦταν κ' αὐτὴ ἕνα
τοῦ Βερλαίν.

* * *

Ὁ ποιητὴς ἔμεινε δυὸ χρόνια στὸ Ρετέλ. Δύ
Ἀγγλικὰ καὶ Ἱστορία. Δὲν ὑπῆρχε πειὰ ἐδῶ ἀ
ζωής του σὴν Ἀγγλία, ὅπου οἱ περίπατοι καὶ τ
τόσο σημαντικὴ θέσι.
Καθὼς φαίνεται ἀπὸ τὶς ἐπιστολές του πρὸς τὸ
Βερλαίν κοιακευόταν γιατί, ὅπως ἔγραφε, εἶχε
τρόπο προφορᾶς τῆς Ἀγγλιοῆς πρὸς χρῆσιν τῶν
Στὸ ἐκπαιδευτήριο τοῦ Ρετέλ, ὁ Βερλαν εἶχε
τρωγε μαζὺ μὲ τὸν διευθυντὴ, μὲ τοὺς παπάδες
μερικοὺς ἰδιώτας ἐσωτερικοὺς καθηγητάς. Στὴν
της του εἶχε προκαλέσει μεγάλη ἐντύπωσι. Κανέ
γιὰ τὴν προηγούμενή του ζωή. Εἶχε ἀποσιω
πήσει τὴ φήμη του ὡς ποιητοῦ, ἡ ὁποία, ἄλλω
στε, δὲν εἶχε φτάσει ὡς τὸ Ρετέλ, κ' ἐκεῖ
κρύψει προπάντων τὰ δυὸ χρόνια τῆς φυλακί
σεώς του στὸ Μόνς.
Σιγὰ - σιγά, ὅμως, μὲ τὸν καιρό, ὁ ποιητὴς
προσανατολίσθηκε μὲ τὸ καινούργιο του περι
βάλλον. Τὸ ἀγαθὸ κέφι ποὺ ἔχουν πάντοτε οἱ
κληρικοί, τὸν ἔκανε νὰ τοὺς φέρεται μ' ἐμπι
στοσύνη. Συχνὰ οἱ συνάδελφοί του τὸν προσκα
λοῦσαν νὰ πάῃ νὰ πιῇ ἕνα ποτῆρι μαζύ τους
στὴν κάμαρή του. Κι' ὁ ἴδιος στὸ δωμάτιό του
εἶχε μιὰ μικρὴ παρακαταθήκη ἀπὸ διάφορα λι
κέρ. Ἀλλοίμονο ! Αὐτὰ τὰ ἀθῶα μικρογλυκά
κια ἦσαν μιὰ παγίδα τοῦ Σατανᾶ ! Πέντε χρό
νια κοντὰ πάρα ὁ Βερλαὶν εἶχε κόψει σχεδὸν
τὸ πιο.ό. Μὰ ποιὸς δὲν ξέρει ὅτι φτάνει συχνὰ
σ' ἕναν πρώην ἀλκοολικὸ ἕνα ποτηράκι, γιὰ
νὰ τὸν ξαναρρίξῃ στὸ πάθος του ;
Τὸν πρῶτο χρόνο, ὅλα φαινόνουσαν πὼς
πήγαιναν καλά. Ὁ Βερλαίν, παρ' ὅλα ὅσα εἶ
χαν συμβῆ, δὲν εἶχε χάσει ἀκόμα κάθε ἐλπίδα
νὰ συμφιλιωθῆ μὲ τὴ γυναῖκα του. Ἔλεγε μέ
σα του ὅτι ἡ τακτικὴ ζωή, τὴν ὁποία εἶχε ἐπι
βάλει στὸν ἑαυτό του, ἦταν μιὰ ἀναμφισβή
τητη ἀπόδειξις τῆς μετανοίας του, μιὰ ἐγγύη
σις τόσο ἀσφαλὴς γιὰ τὸ μέλλον, ὥστε ἡ Μα
θίλδη, μὲ τὸν καιρό, δὲν μποροῦσε παρὰ νὰ
συγκινηθῆ, καὶ μάλιστα νὰ τὸν θαυμάσῃ. Τί
ἄξιζαν, μπρός σὲ μιὰ τέτοια ἀπόδειξι, ἡ μνη
σικακίες τοῦ παρελθόντος ; Μήπως ἐκεῖ εἶχε
ἐξιλασθῆ γιὰ ὅσα εἶχε κάνει ; Εἶχε ἐπιπλέον
γίνει χριστιανός. Εἶχε ἐξομολογηθῆ τὰ σφάλ
ματά του κ' ὁ ἱερεὺς τοῦ εἶχε δώσει ἄφεσι ἁμαρτ
φόταν μάλιστα ὅτι ἐπειδὴ ἡ Ματθίλδη ἦταν σχε
ὁ ἀμαρτωλός, βρισκόταν τώρα στὸν ἴσιο δρόμο, α
χοῖρος τοῦ παρελθόντος, βρισκόταν τώρα πὸ κο
Μὰ ἡ Ματθίλδη ἔδειχνε τὰ πράγματα ἐντελῶς
λυσις τοῦ γάμου της εἶχε ἐπέλθει ὑπὸ τὶς πιὸ τρ
δὲν εἶχε καμμιὰ διάθεσι ν' ἀρχίσῃ πάλι τὰ ἴδια.
Ἐντυπωσιασμένος, ὁ Πὼλ τὴν ἐκέτευε ἐμμέτρως :

Ὤ, ἀδελφή μου, ποὺ μὲ τιμώρησες, συχώρε

Ἡ :

Ἀγαπημένα χέρια, ποὺ ἤσαστε δικά μου,
μικρά, μικρούλια, ὅλο ἀμορφιά,
κάνετε τὴν κίνησι ποὺ δίνει τὴ συγγνώμη....

Ὅλ' αὐτὰ δὲ τὰ ποιήματα τὰ ἔστελνε στὴ Μα
δελφοῦ της Σὰολ ντὲ Σιβρύ.
Αὐτοὶ οἱ στίχοι εἶνε βέβαια θεῖοι. Ὡστόσο, τὸ
εἶνε αἰσθητικῆς φύσεως καὶ δὲν ἀποτελεῖ καμμιὰ
μπορεῖμε γιὰ τὴν ὀμορφιά τους νὰ καταδικάσουμε
ποῖεμε : «Ἔπρεπε νὰ τὸν συχωρέσῃ, τὴ στιγμὴ πο
μεγάλος ποιητὴς καὶ ἐπακαλεῖτο τὴ συγγνώμη τη
ταπεινωμένος μπροστά της.